

L’Arlet, l’Antonio i l’unicorn dels somnis dolços

L’Arlet tenia set anys, una imaginació que no li cabia a les butxaques i un amic petitó que es deia Antonio.

L’Antonio era un ratolí de bigotis llargs i orelles rodones. Era valent, divertit i una mica maldestre. Si hi havia un bassal, hi ficava la pota. Si hi havia una branca, s’hi enganxava la cua. I si deia «Ho tinc tot controlat!», valia més apartar-se una mica.

Plegats havien viscut mil aventures. Però aquell dissabte, l’Arlet en va proposar una de ben especial.

—Antonio, anirem al bosc a buscar un unicorn.

El ratolí va deixar de rosegar la torrada.

—Un unicorn? D’aquells amb una banya aquí? —Es va assenyalar el front amb tanta energia que es va untar el nas de melmelada.

—Exacte!

—Ja m’ho pensava. Per això m’he posat melmelada. Per fer bona impressió.

Tothom deia que els unicorns no existien.

—Són coses dels contes —li havien explicat.

Però l’Arlet volia veure’n un amb els seus propis ulls. Per això havia preparat una motxilla amb aigua, una manteta i una bossa de llaminadures.

—Per trobar un unicorn necessitem un lloc ben tranquil, llaminadures i molta paciència.

—De les dues primeres coses, en tenim —va dir l’Antonio—. La paciència es compra al forn?

El bosc feia olor de terra humida i de fulles. Entre les branques entraven fils de llum, i els ocells cantaven tan amunt que l’Antonio caminava amb el cap alçat.

—Mira, Arlet! Aquell ocell sembla que porti un barret!

PATAPAM!

Va ensopegar amb una pinya i va caure assegut damunt la molsa.

—He decidit descansar —va anunciar.

L’Arlet el va ajudar a aixecar-se i van continuar fins a trobar una clariana. Al mig hi havia una pedra plana, envoltada de flors petites. No se sentien cotxes ni veus, només les fulles i l’aigua d’un rierol.

—Aquí —va xiuxiuejar l’Arlet.

Van estendre la manteta darrere d’un arbust i van posar les llaminadures damunt la pedra: núvols de sucre, gominoles de maduixa i tires de colors.

Després es van amagar.

Van esperar una estona.

I una altra.

I una altra de més llarga.

—Ja tenim molta paciència? —va preguntar l'Antonio.

—Encara no.

Al cap d'un moment:

—Ara?

L'Arlet el va mirar.

—D'acord, d'acord. Continuo tenint-ne.

Un sorollet va trencar el silenci.

Nyam, nyam.

L'Arlet es va girar. L'Antonio tenia les galtes inflades.

—Antonio! T'estàs menjant les llaminadures!

El ratolí va empassar.

—Només comprovava que fossin bones. Imagina't que l'unicorn ve de molt lluny i no li agraden!

L'Arlet va haver de tapar-se la boca per no riure massa fort.

Van tornar a esperar. A poc a poc, el ratolí es va quedar ben quiet al seu costat.

Llavors, una gota va caure sobre una fulla.

Després, una altra.

Era una pluja finíssima, tot i que el sol encara brillava. L'Arlet va treure el cap de darrere l'arbust i es va quedar bocabadada.

Un arc de Sant Martí travessava el cel.

I algú hi baixava.

Primer van veure quatre peülles lluents. Després, una crinera que voleïava amb els colors de l'arc de Sant Martí. I, finalment, una banya nacrada que brillava sota el sol.

Un unicorn baixava del cel, lliscant per l'arc com si fos un tobogan.

Va aterrar suaument a la clariana i es va acostar a la pedra.

—Antonio… —va murmurar l'Arlet—. Mira.

—El veig —va respondre ell—. I aquesta vegada no m'he donat cap cop al cap.

L'unicorn va ensumar les gominoles de maduixa i en va tastar una. Després va tancar els ulls, encantat, i se'n va menjar una altra.

L'Arlet va sortir de l'amagatall.

—Hola…

L'Antonio la va seguir, però va trepitjar una punta de la manteta i va sortir rodolant fins als peus de l'unicorn.

Es va aixecar de seguida i va fer una reverència.

—Antonio, al seu servei. Acostumo a arribar així.

L'unicorn va deixar anar una rialla suau.

—Jo em dic Celest. Aquest berenar és vostre?

—L'hem preparat per a tu —va dir l'Arlet—. Volíem conèixer un unicorn.

—Doncs heu escollit molt bé les llaminadures. Les de maduixa són les meves preferides.

L'Antonio va mirar l'Arlet amb orgull.

—Ho sabia. Per això n'he deixat.

En Celest va abaixar el cap fins a quedar a l'altura de la nena.

—Gràcies pel berenar i per esperar-me. Us agradaria fer un viatge?

—Al teu llom? —va preguntar l'Arlet.

L'unicorn va doblegar les potes perquè poguessin pujar.

L'Arlet es va asseure sobre el seu llom, tou i calent. L'Antonio va pujar darrere seu i es va abraçar a la seva cintura.

—Preparats? —va preguntar en Celest.

—Sí! —va cridar l'Arlet.

—Un moment, que tinc una orella del revés!

Però ja s'enlairaven.

El bosc es va fer petit sota les seves potes. Les capçades dels arbres semblaven un mar verd, i el rierol, una cinta de plata.

—On t'agradaria anar, Arlet?

La nena no s'ho va haver de pensar.

—A la meva escola!

En Celest va fer un salt entre dos núvols i, de sobte, ja sobrevolaven el pati.

Tots els amics de l'Arlet eren allà: uns jugaven a pilota, uns altres saltaven a corda i alguns dibuixaven amb guixos de colors.

—Soc aquí dalt! —va cridar ella, saludant.

Els amics van alçar el cap. Una pilota va quedar abandonada al mig del pati i una corda va deixar de girar.

—Arlet! És un unicorn!

Ella va saludar amb totes dues mans, rient.

L'Antonio també volia saludar, però no gosava deixar-se anar.

—Saludeu de part meva! Estic molt ocupat agafant-me!

Després van volar cap a **Girona**.

Van passar per damunt de la muralla i de la catedral, i van seguir el riu Onyar entre les cases de colors.

L'Arlet s'inclinava una mica per mirar-les millor.

—Des d'aquí es veuen totes!

L’Antonio es va mirar el reflex a l’aigua.

—Arlet! Hi ha un altre ratolí volant damunt d’un unicorn!

Va tornar a mirar.

—Ah. És força guapo.

En Celest va girar cap al mar i aviat van arribar a **Barcelona**.

Van donar una volta al voltant de les torres de la Sagrada Família i van passar sobre el Park Güell, on els mosaics brillaven al sol. Més enllà, el mar era ple de petits reflexos blancs.

Una gavina va volar una estona al seu costat.

L’Antonio va intentar posar cara de viatger experimentat.

—Bon dia. Nosaltres també volem sovint.

Just llavors, un cop de vent li va deixar els bigotis tots pentinats cap a una banda.

L’Arlet encara reia quan en Celest li va preguntar:

—Ens queda un últim lloc. Quin tries?

La nena va respirar fondo.

—**NOVA YORK!**

—Doncs agafeu-vos fort!

En Celest va enfilar-se cel amunt. Van travessar un núvol que els va deixar les galtes fresques i van córrer per una franja de llum, amb l’oceà molt avall.

Quan van sortir a l’altra banda, davant seu s’alçava Nova York.

—Uau… —va fer l’Arlet.

Els gratacels eren tan alts que semblava que poguessin tocar-los amb els peus. Van passar al costat de l’Empire State, van veure els camins de Central Park i van arribar fins a l’Estàtua de la Llibertat.

L’Antonio la va saludar molt educadament.

—Bona tarda, senyora! Se li està refredant el gelat!

—És una torxa, Antonio! —va dir l’Arlet.

—Ah. Doncs millor que no la llepi.

En Celest va fer una volta ampla sobre la ciutat perquè l’Arlet pogués mirar-ho tot una vegada més. Ella va guardar silenci, amb els ulls ben oberts i les mans enfonsades a la crinera de colors.

Quan el cel es va començar a tenyir de rosa, en Celest va posar rumb cap a casa.

L’Arlet s’havia arraulit sobre el seu coll. Darrere seu, l’Antonio lluitava contra la son.

—No dormo —murmurava—. Vigilo amb els ulls tancats.

Van aterrar suaument davant de casa. L’Arlet va baixar i va ajudar l’Antonio, que tenia una pota adormida i caminava fent saltets.

Després va abraçar en Celest tan fort com va poder.

—Tornaré a veure’t?

L’unicorn li va acostar el musell a la galta.

—Quan tinguis somnis molt dolços, Arlet, jo sempre hi apareixeré.

—Encara més dolços que les llaminadures?

—Molt més.

L’Antonio va alçar una poteta.

—Jo també puc venir?

—És clar. Us esperaré a tots dos.

En Celest es va enlairar. Un arc de Sant Martí va aparèixer davant seu, i l’unicorn el va seguir fins a desaparèixer entre els núvols.

Aquella nit, l’Arlet es va ficar al llit amb un somriure. Al seu costat, dins d’una capseta amb un coixí, l’Antonio ja començava a roncar.

Poc abans d’adormir-se, ella li va sentir murmurar:

—A Nova York… els gelats… són massa grans…

L’Arlet va deixar anar una última rialleta i va tancar els ulls.

En el seu somni, en Celest ja els esperava.

I l’Antonio, aquesta vegada, s’havia posat un casc.